

HOPPET

Jeg kan godt, det ved jeg, at jeg kan. Det kan jeg altså godt. Der var fem minutter til, at det var min tur. Den kølige sne ved mine ben føltes helt varm, min hjerne kogte over renden, og jeg var helt splittet i beslutningen, om at jeg skulle gøre det eller ej. Jeg kan godt, jeg har snowboardet i så lang tid, jeg gør det. Tiden gik, mens tankerner kiggede tilbage på alle de shots, jeg havde drukket for fem minutter siden, imens ventede min krop spændt på rusen.

Min ven sagde stille over walkie-talkien: ”Det er nu, du skal beslutte dig, der er kun fire minutter til, at du kører ud over rampen”. Jeg svarede ikke, jeg var alt for fokuseret på hoppet til at kunne tænke på noget andet. Det var først nu, at den varme følelse fra alkoholen styrtede fra halsen ned i hjertet og ud i kroppen. Følelsen af at miste kontrollen over kroppen kom som et slag, alt ændrede sig drastisk. Det hele så meget større ud end normalt, det var som om at være en miniature udgave af sig selv, fanget i en kæmpe verden. Det var ikke længere hoppet, jeg tænkte på, men den nye verden jeg befandt mig i. Alt så pludseligt sjovt ud, tidens intense galoperende fik alting til at føles overfladisk. Jeg var som en snurretop, som blev ved med at dreje rundt. Livet var som en stor joke, og den fik mig til at dø af grin. Mine følelser var som en karrusel,

nervøsitet, frygt og glæde var de eneste følelser, jeg havde om, og om igen. ”Et minut til afgang”! Jeg mærkede et strejf af seriøsitet, men allerede to sekunder efter var det som om, at det var hundrede år siden, at seriøsiteten ramte mig.

Iskrystallerne var tydelige, solen var ude, alt var perfekt undtagen mig. Mit hjerte bankede som en sløv gammel bil, jeg traskede bare rundt i min egen verden. Rusen havde gjort mig frygtløs, jeg havde mistet kontrollen, og nu famlede jeg i blinde. Min krop føltes som et stort stykke gummi, da jeg satte snowboardet på tværs af pisten. ”Ti sekunder til”. Det var nu, da jeg rejste mig op, var det som en baby der var i gang med at lære at stå, luften var tynd, og sneen føltes fjern. Knæene var stive, selvom jeg havde varmet op, signalerne rundt i kroppen var meget forsinkede. Men alligevel besluttede jeg mig for at starte turen på vej ned mod det enorme hop.

På et split sekund så alting helt sløret ud. Jeg slingrede stadig usikkert, da min gode ven kiggede bekymret på mig og råbte, ”du har alt for meget fart på”, det var det sjoveste jeg nogensinde havde hørt, mine lunger tømtes af grin, fordi det var jo en spøg ikke?

Hoppet blev større og større, der var ingen vej tilbage. På grund af den tiltagende rus steg pulsen minimalt, jeg kørte ud over hoppet, som en levende raket, der skyder i vejret. Det gik hurtigt op for mig, at jeg havde haft alt for meget fart på. Landingens fløj forbi, jeg kunne ikke tænke på andet end shotsene, hvad var der egentlig i dem? Jeg ramte sneen igen med så stor fart og nedslag, at min krop kollapsede. Mørke var det eneste, jeg kunne se, da jeg ramte jorden som et styrtende fly. Lige efter mørket var der ingen ting, jeg var i en anden verden. Mine venner kunne ikke hjælpe, de ventede bekymret efter helikopter ambulancen.

Nu ligger jeg på hospitalet, helt kvæstet selv om det er tre måneder siden. Smerten, jeg får af krampeanfaldene, får mig til at lege med tanken om selvmord. Jeg kommer aldrig til at gå, mit liv er ubrugeligt nu, og jeg føler mig som en død mand allerede. Der er ikke noget jeg fortryder mere end de shots, de fortalte mig, at jeg have en promise på 2,5. Hvordan kunne jeg over hovedet være så dum? Jeg ligger her hele dagen som en død fisk, som bare venter på, at den spjætter til døde.

Sander Hallstein Rygaard